

Следъ единъ лютъ бой нашитѣ войски влѣзоха въ Съресъ. Ала неприятелътъ не искаше да ни го даде току тъй. Скрита въ Бешикъ-дагъ, английската артилерия бълваше огънь. И биеха така, че гранатитѣ имъ падаха въ най-широкитѣ и прави улици на града. Намъ оставаше да се движимъ по страничните прѣки улици.

Нашата частъ се бѣше скрила въ една такава улица въ срѣдата на града. На срещния жгълъ, на комина на една голѣма чатмалия кѣща, си бѣха свили гнѣздо и излупили малки два щъркела. Тѣ цѣлъ день весело тракаха съ клюноветѣ си.

— Радватъ се, че си иматъ

малки щъркелчета, — думаха едни отъ войницитѣ.

— Не е за това, — отговаряше важно бай Маринъ Опълченецътъ. — На насъ се радватъ божиитѣ птички. Драго имъ е, че влѣзохме въ Съресъ.

Ала щомъ започнаха да се обаждатъ неприятелскитѣ оржидия, щъркелитѣ престанаха да тракатъ, и единиятъ (види се бѣше мъжкиятъ) се откъсна отъ гнѣздото и полетѣ къмъ Струма, а женската потисна малкитѣ и се спотаи.

Не се мина много щъркелътъ се върна, нахрани бързо малкитѣ щъркелчета, посмѣсти женската и се присви въ гнѣздото. Пуститѣ англичани! Сякашъ чакаха да се върне щъркелътъ, че като ни запраха... Зареваха